

Sygnatura akt II C 2176/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 19 września 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie II Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Lisiecka

Protokolant: Amelia Kulok

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2017 r. S.

na rozprawie sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko M. K.

o roszczenia z umów bankowych innych

I. zasądza od pozwanej M. K. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. 28.112,06 zł (dwadzieścia osiem tysięcy sto dwanaście złotych sześć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 25.522,25 zł od 2 marca 2016 roku do 15 kwietnia 2016 roku; od kwoty 25.472,25 zł od dnia 16 kwietnia 2016 roku do 13 maja 2016 roku; od kwoty 25.422,25 zł od dnia 14 maja 2016 roku do 27 lutego 2017 roku oraz od kwoty 25.272,25 zł poczynając od 28 lutego 2017 roku;

II. umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda 5.155 (pięć tysięcy sto pięćdziesiąt pięć) złotych tytułem kosztów postępowania

IV. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. kwotę 1.063 (jeden tysiąc sześćdziesiąt trzy) złote tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt II C 2176/16

UZASADNIENIE

Pozwem z 9 marca 2016 r. złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zażądał zasądzenia od M. K. kwoty 28 362,06 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 2 marca 2016 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazano, że powodowi przysługuje wierzytelność wobec pozwanego wynikająca z zawartej z (...) Bank (...) S.A. w dniu 25 września 2013 r. umowy nr (...) (4090- (...) -300) o kredyt gotówkowy oraz kartę kredytową w kwocie 28 362,06 zł wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od kwoty 25522,25 zł od dnia 2 marca 2016 r. do dnia zapłaty.

Podkreślono, że na kwotę 28362,06 zł składa się suma 25522,25 zł tytułem niespłaconego kapitału wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od kwoty 25522,25 zł od dnia 2 marca 2016 r. do dnia zapłaty, kwota 1580,75 zł tytułem odsetek umownych liczonych od kwoty należności głównej według oprocentowania wynikającego z umowy co do której

dłużnik nie opóźnił się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego oraz kwota 1259,06 zł tytułem odsetek ustawowych naliczana od części należności głównej, co do której dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego.

Podkreślono, że powód podjął próbę ugodowego zakończenia sporu.

Nakazem zapłaty z 1 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny zasądził zgodnie z żądaniem pozwu.

Powyższe orzeczenia zaskarżyła pozwana deklarując jednocześnie, że chce spłacić zobowiązanie banku (który ignoruje jej pisma), jednak żąda rozłożenia świadczenia na raty.

Postanowieniem z 16 maja 2016 r. Referendarz sądowy przy Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydziale Cywilnym przekazał sprawę do Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie.

Pismem z 6 czerwca 2016 r. powód cofnął pozew o kwotę 100 zł podtrzymując powództwo w pozostałym zakresie. W piśmie wskazano, że spłaty nastąpiły w kwotach po 50 zł w terminie 15 kwietnia 2016 r. oraz 13 maja 2016 r.

Pismem z 27 lutego 2017 r. pozwana wskazała, że jest samotną matką, pracuje za granicą i jest jej ciężko spłacić zaciągnięte zobowiązanie. Dlatego też jej wniosek o rozłożenie dochodzonej kwoty na raty znajduje pełne uzasadnienie.

Pismem z 26 czerwca 2017 r. powód ponownie cofnął pozew o kwotę 150 zł, zaś w pozostałym zakresie podtrzymał powództwo w całości. W piśmie wskazano, że spłata nastąpiła dnia 27 lutego 2017 r. r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bank (...) S.A. w W. prowadzi działalność bankową, w tym udziela pożyczek i kredytów osobom fizycznym.

25 września 2013 r. strony zawarły umowę nr (...) o kredyt gotówkowy oraz kartę kredytową.

Dowód:

Bezsporne, a nadto:

- odpis KRS, k. 40-50
- umowa, k. 30-34
- oświadczenie o poddaniu się egzekucji, k. 35
- potwierdzenie zgodności danych, k. 65-68

Pozwana nie regulowała regularnie wszystkich zobowiązań wynikających z wymienionej umowy. Wobec powyższego - pismem z 11 maja 2015 r. - Bank (...) S.A. w W. wypowiedział M. K. umowę kredytu.

Dowód:

Bezsporne, a nadto:

- wypowiedzenie umowy, k. 65

M. K. kierowała do banku szereg pism, prosząc o rozłożenie zaległej należności na raty.

Pismem z 10 lutego 2016 r. Bank (...) S.A. w W. wzywał M. K. do zapłaty kwoty 28280,53 zł.

Dowód:

Bezsporne, a nadto:

- korespondencja, k. 77-81, 85-93, 96-98

- wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania, k. 36-38

1 marca 2016 r. zadłużenie M. K. wobec Banku (...) S.A. w W. wynosiło 28 362,06 zł. Na powyższą kwotę składała się suma składająca się z tytułem niespłaconego kapitału wraz z odsetkami ustawowymi naliczanymi od kwoty 25 522,25 zł od dnia 2 marca 2016 r. do dnia zapłaty, kwota 1 580,75 zł tytułem odsetek umownych liczonych od kwoty należności głównej według oprocentowania wynikającego z umowy co do której dłużnik nie opóźnił się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego oraz kwota 1 259,06 zł tytułem odsetek ustawowych naliczana od części należności głównej, co do której dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego.

Dowód:

Bezsporne, a nadto:

- wyciąg z ksiąg bankowych, k. 29

Sąd zważył co następuje:

Podstawę zobowiązania pozwanego stanowiła umowa kredytu gotówkowego oraz karty kredytowej. Zgodnie z art. 69 ust 1 prawa bankowego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Stan faktyczny w sprawie sąd ustalił w oparciu o ujawnione w sprawie dowody z dokumentów, których autentyczności i wiarygodności nie negowała żadna ze stron. Sąd również nie powziął wątpliwości, co do ich prawdziwości i rzetelności.

Przy tym należy zauważyć, że strona pozwana nie kwestionowała tego, że umowa rzeczywiście została zawarta w formie i treści wskazanej przez bank. Nie była kwestionowana podstawa zadłużenia, jego istnienie jak i wysokość.

W niniejszej sprawie powód początkowo domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 28362,06 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 2 marca 2016 r. i kosztami procesu.

Wskazywał przy tym, że dochodzona pozwem kwota stanowiła należność wynikającą z niewywiązania się pozwanej z obowiązku spłaty kredytu.

Kolejno powód wskazał jednak, że pozwana dokonała 3 wpłat tj. kwoty 50 zł którą uiszczyła 15 kwietnia 2016 r., kwoty 50 zł którą wpłaciła 13 maja 2016 r. oraz sumy 150 zł którą uiszczyła 27 lutego 2017 r., w związku z czym powód cofnął powództwo w zakresie w/w kwot.

Ponieważ zasadność roszczenia nie była kwestionowana, należało zasądzić ostatecznie żadaną kwotę 28 112,06 zł realizując jednocześnie korekty kwot, od których (wobec dokonanych spłat) mają być naliczane odsetki ustawowe za opóźnienie. Uzasadnienie zasądzenia odsetek za opóźnienie znalazło zaś wyraz w treści art. 481 § 1 kc, stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Mając na względzie powyższe orzeczono jak w pkt I sentencji.

Zgodnie z art. 203§ 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. W myśl natomiast art. 355 §1 kodeksu

postępowania cywilnego sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Sąd nie uznał za niedopuszczalne cofnięcia wniosku, ponieważ okoliczności sprawy nie wskazują, by wymieniona czynność była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzała do obejścia prawa (art. 203 §4 k.p.c.). Wolę częściowego cofnięcia pozwu powód wyraził zaś wprost. Jednocześnie pozwana nie sprzeciwiła się powyższemu. Tym samym – wobec cofnięcia pozwu – postępowanie umorzono w pozostałym zakresie (pkt II sentencji). Wobec wskazanych działań pozwanej należało także uznać, że pozwana przegrała sprawę w całości, gdyż dokonywane przez nią wpłaty wynikały z działań podejmowanych przez powoda i miały miejsce w trakcie postępowania.

W istocie rozstrzygnięcie sporu polegało w niniejszej sprawie na rozważaniu wniosku procesowego pozwanej, co do rozłożenia należności na raty. Zdaniem sądu w warunkach niniejszej sprawy nie ujawniły się wskazane w art. 320 k.p.c. szczególne okoliczności, uzasadniające rozłożenie należności głównej zasądzonej w pkt. I wyroku na raty (a z pewnością nie zostały one dowiedzione). Twierdzenia pozwanej że jest samotną matką i jest jej ciężko spłacić zaciągnięte zobowiązanie nie pozostały w jakikolwiek sposób wykazane. Pozwana nie wskazała nawet jakie są jej zarobki a jakie zobowiązania. Nie przedłożyła żadnych dokumentów potwierdzających owe dochody i zadłużenia. Nie złożyła żadnych dowodów potwierdzających ponoszenie kosztów uniemożliwiających prawidłowe utrzymanie siebie i dziecka. Pozwana nie udowodniła nawet, że owe dziecko posiada. Mimo wezwania na rozprawę 6 lipca 2017 r. celem przesłuchania w charakterze strony – nie stawiła się na jej terminie. Jednocześnie dotychczasowe zachowanie pozwanej wskazuje, że skoro nie reguluje ona terminowo na rzecz banku (niemalże od momentu zawarcia umowy kredytowej) dotychczasowych zaległości (choćby w toku tego postępowania), to również nie będzie tego czyniła w przypadku rozłożenia świadczenia na raty. Tym samym Sąd uznał, że wniosek pozwanej pozostał niewykazany, mimo, że to na M. K. – wobec treści art. 6 kc w zw z 232 kpc – obowiązek ten ciążył.

O kosztach procesu Sąd orzekł po myśli art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zgodnie z którymi strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, przy czym do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się jego wynagrodzenie i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Na koszty niniejszego postępowania złożyła się część opłaty od pozwu w kwocie 355 zł (uiszczona przez powoda w elektronicznym postępowaniu upominawczym) oraz koszt występującego w imieniu strony powodowej, profesjonalnego pełnomocnika procesowego - radcy prawnego - w kwocie 4800 zł. Wskazana należność obliczona została w oparciu o §2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i zgodnie z wynikiem procesu winna zostać poniesiona przez M. K., o czym orzeczono w pkt III.

Niniejsza sprawa została przekazana do niniejszego Sądu po wniesieniu sprzeciwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym, a zatem uiszczona przez powoda – w kwocie 355 zł -opłata winna zostać uzupełniona do sumy 1418 zł (5% z 28362,06 zł – art. 505(37) art. 13 ust. 1), co jednak nie zostało poczynione. Skoro jednak pozwana przegrała proces w całości, w oparciu o treść art. 113 ust 1. u.k.s.c. opłatą uzupełniającą (różnica kwoty 1418 zł oraz 355 zł) obciążono pozwaną, zgodnie z zasadami obowiązującymi przy zwrocie kosztów procesu, o czym orzeczono w pkt IV sentencji.